

Gestroomlijnde Matthäus in Edam

Eugène Besançon

De Grote Kerk wordt fraai maar spaarzaam verlicht met zachte kleuren. Nog donkerder is de ruimte voor het publiek. Een bewuste keuze van dirigent Stephen Kavelaar. Hij wil dat alle aandacht gericht is op de muziek zelf en dat men zich niet laat afleiden door wat er in een tekstboekje staat. Een terechte beslissing, want wat er op het wel helder verlichte podium gebeurt verdient inderdaad alle aandacht.

De Matthäus Passion van Bach wordt voor de zestiende keer op rij uitgevoerd in Edam. Een traditie die het mogelijk maakt de uitvoering telkens weer meer te verfij-

Muziek

Matthäus Passion onder leiding van Stephen Kavelaar, vrijdag in de Grote Kerk van Edam.

nen. Kavelaar komt steeds tot nieuwe inzichten. Des te meer merkbaar doordat de jaarlijkse setting weinig aan verandering onderhevig is. Niet alleen door het koor dat zich inmiddels officieel heeft omgedoopt tot Matthäus Koor Edam, maar ook door de inzet van The Northern Consort en zelfs van enkele solisten. Kavelaar streeft naar een gestroom-

lijnde uitvoering met minutieus uitgewerkte details. Dat is meteen al merkbaar in het openingskoor waarin verrassende dynamische accenten worden gelegd. Opvallend is het algeheel gedragen tempo waardoor aangebrachte nuances nog duidelijker tot zijn recht komen. Door dat tempo duurt de Matthäus beduidend langer dan een aantal jaren geleden. Aan bepaalde opvattingen blijft Kavelaar vasthouden. Zoals de inzet van het kinderkoor in de koralen - ditmaal Kinderkoor Musicanti van de Academy of Vocal Arts uit Den Haag - en de positie van de evangelist tussen de musici. Opvallend is dat steeds sterker de tweespalt tussen de twee koren en

twee orkesten wordt benadrukt - ook visueel - waarmee de muzikale bedoelingen van de componist inzichtelijk worden gemaakt. Ook dit jaar is men gekomen tot een sterke rolbezetting. Tenor Robbert Overpelt is de ideale evangelist met een sterke zeggingskracht en Matthew Baker een beheerste Christus. Voor de alt aria's werd weer gekozen voor een countertenor waar men aan Jan Kullmann een goede heeft. Sopraan Marjon Strijk ontroert met een wat fragiele klank, tenor Immo Schröder is behalve een goede zanger ook een uitstekend acteur en bariton Hugo Oliviera schitterde vooral in de slotaria's. Schitteren deed het koor trouwens dit jaar ook.